

[Christmas Møller.]

Dag, paa Det konservative Folkepartis Vegne i Folketing saavel som i Landsting, at vi er parat, som vi var parat i 1934, til at løse den for Landet skadelige Situation omgaaende, straks, ved Gennemførelse af tvungen Voldgift for de løbende Konflikter, for den truende Slagterikonflikt og for de Spørgsmaal, som kan komme frem af faglig Karakter i Løbet af de kommende Maaneder. Vi tager ikke dermed Stilling til det meget store Spørgsmaal, om man i Almindelighed skal have tvungen Voldgift her i Landet, Tiden er jo ikke inde til en Drøftelse af et saa stort Principspørgsmaal. For øvrigt mener jeg, at tvungen Voldgift mere er noget, man iværksætter, end noget, man taler om, mere er noget, man i den enkelte Situation gør, naar man mener, at det er rigtigt, end i og for sig har som et Program, og jeg kan jo sige, at Statsministeren maa være af den samme Mening, jfr. ogsaa det Forslag, han havde parat Grundlovsdagen 1925 til at søge en Konflikt klaret, som dengang blev undgaaet af andre Grunde.

Idet jeg gaar ud fra, at det Udvalg, der skal nedsættes til Behandling af Sagen, ogsaa kan modtage Henvendelser fra interesserede, slutter jeg for mit Vedkommende med at sige til Regeringen, at vi mener ikke, den har haft en heldig Haand ved Udformningen af dette Lovforslag, ligesom vi overhovedet mener, at Statsministeren ikke har været den Landets Fører, som han skulde være, i hele denne Konfliktsituation. Og vi siger til Regeringen og til dette Lands Befolkning, at hvis man vil acceptere Kravet om at løse Konflikten paa samme Maade, som vi løste Slagterikonflikten i 1934, saa vil efter de Udtalelser, der ogsaa er fremsat af Partiet Venstres ærede Ordfører, Stillingen være den, at man i Løbet af meget, meget kort Tid kan give Offentligheden Besked om, at Arbejdet i dette Land kan genoptages paa Mandag.

Rager: Uden Tvivl er Offentlighedens Øjne i særlig Grad rettet mod Rigsdagen i Dag. Det er ikke for meget sagt, at den Arbejdsstandsning, som for Tiden er inde, er upopulær i alle Kredse, upopulær hos de to Parter, men ikke mindre upopulær hos alle dem, der ikke direkte er Konfliktdelegerede, men som lider under Følgerne af Konflikten. En Afstemning har fundet Sted om Forligsmandens Forslag. Den har vist, at der inden for begge de Lejre, som skulde dømme om dette Forslag, var baade Misfornøjelse til Stede og en Følelse af, at Forslaget maatte vedtages for at bringe

Konflikten ud af Verden. Inden for Arbejderne ligger det saaledes, at $\frac{2}{3}$ af de stemmeberettigede vilde antage Forslaget, $\frac{1}{3}$ vilde forkaste det. Af Arbejdsgiverne var det $\frac{2}{5}$, der vilde vedtage det, og $\frac{3}{5}$, der vilde forkaste det. Man har kritiseret dette Mæglingforslag; man har ogsaa Mand og Mand imellem kritiseret Mæglinginstitutionen. Det forekommer mig dog, at en Institution, der skal mægle mellem to Parter, og som det er lykkedes at opstille et Forslag, der dog blandt de to Parter har vundet saa megen Tilslutning samtidig med saa megen Modstand, som Tilfældet har været, maa siges at have løst sin Opgave ret tilfredsstillende og maa være gaaet nogenlunde den Middelvej, som det vel er Meningen, at en Institution, der ikke skal dømme, men forlige, skal betræde.

Men naar Situationen nu altsaa ligger saaledes, at de to Parter ikke — end ikke efter at det Apparat, som Samfundet har stillet til Disposition, er taget i Anvendelse — har været i Stand til at bringe Konflikten til Ophør, naar endvidere dertil kommer, at Slagteriarbejderkonflikten truer med at standse et livsvigtigt Eksporterhverv — ja, da er det naturligt, at den ansvarlige Regering griber ind; og jeg tror, det ventes fra næsten alle Kredse i Landet.

Vi har ikke haft nogen stor Arbejds-konflikt i Udbrud siden 1925, og var det mon ikke nu efterhaanden blevet saadan, at man i noget for høj Grad, ikke mindst fra Parternes Side, havde den Opfattelse, at man ikke behøvede at beskæftige sig saa meget med Ordningen af Forholdene, for det var jo dog noget, Regering og Rigsdag til syvende og sidst klarede. Vi har jo maattet gøre det ved forskellige Lejligheder, men det er vel nok en noget uholdbar Situation i det lange Løb, og det kan ikke nægtes, at de, der ikke hører til de to store Hovedorganisationer, ser med nogen Mistillid paa den Evne, disse Organisationer har til selv at ordne de Sager, som de burde kunne ordne gennem Forhandling, særlig naar Staten yderligere har stillet en Mæglinginstitution til Hjælp for dem.

Men som Situationen er kommet til at ligge nu, kan jeg for mit Vedkommende sige, at vi kan tiltræde Regeringens Lovforslag. Vi er naturligvis villige til i et Udvalg at forhandle om de Enkeltheder, der kunde ønskes rejst Forhandling om. Det samme Spørgsmaal, som aabenbart er forebragt det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, nemlig Spørgsmaalet om Bladudgivere og Bogtrykkere i Provinsen, for hvis Vedkommende en Overenskomst udløber